

Мисли, мисли три дни и три нощи. И като намисли, дигна се стариятъ котакъ и отиде при една магъосница:

— Бабке, — замърка той, — сложи ми желѣзни зжби, защото костенитѣ изпочупихъ.

— Добре, — каза магъосницата, — защо да не ти сложа, но ще ми дадешъ ли първото нѣщо, което пипнешъ съ желѣзнитѣ зжби?

Котакътъ удари лапата си о ржката на старата магъосница, взе зжбитѣ и побѣгна къмъ кжши.

Презъ нощъта сънь не хвана Мърморана. Той тръгна изъ стаята, да дебне мишкитѣ. Изведнажъ нѣщо му се мърна отзадъ. Той се хвърли, но нищо не можа да хване.

Спрѣ се. Но щомъ мръдна, нѣщо пакъ му се мърна.

— Почакай малко, ще ти дамъ да разберешъ, — каза на ума си котакътъ и полека изви главата си назадъ, опъна шаята си и, като скокна, хвана съ желѣзнитѣ зжби рунтавата си опашка.

Тъкмо въ туй време се появи старата магъосница! — Давай опашката, нали ми се врене!

И остана нашиятъ Мърморанъ безъ опашка.

Лежи си той сега цѣль день край огнището и си мисли: „Що ми трѣбваха тѣзи проклети желѣзни зжби!“

ЛЮЛЯ-БРѢЗАТА

Единъ день брадвата тръгна за дърва. Като стигна въ гората, тя почна да почуква дънеритѣ, обрасли съ мекъ мъхъ, и имъ думаше:

— Тука ступанинътъ съмъ азъ. Ако ми е воля, ще ви сѣка, ако не ми е, ще ви отмина.

Въ гората се люшкаше една брѣза, весела и младичка. Тя бѣше радостъ за старитѣ дървета. Наричаха я Люля.

Брадвата, като я видѣ, тозчасъ се наежи:

— Ще те отсѣка, младо дръвче! — каза тя.

Брѣзата се уплаши:

— Недѣй, брадвичко, че ще ме боли.

— Нека те боли. Искамъ да видя какви сълзи ще ми поронишъ.

И тя жестоко удари.

Тогава младата хубава брѣзичка заплака и зарони златни сълзи. Отпусна надолу клонкитѣ си и рече:

— Още ми се живѣй, че мене дъждецътъ ме иска за булка.